

LA MAR

Mar dòcil al fre, mar sotmesa en silenci,
mar dispersa, d'ona sempre encadenada,
massa oferta al cel, mirall d'obediència;
per teixir-hi cada nit més i més plecs,
els astres, de lluny, hi poden sense esforç.

Quan ve que el matí reomple tot l'espai,
acull i torna, ella, el do de la claror.
Un tímid esclat se li posa a la pell.
S'estira en l'espera, sense desig,
sota el dia que creix, fulgura i es fon.

Al vespre, els llambreigs faran lluir de cop
l'ala suspesa en l'aire, entre cel i aigua.
Les ones oscil·lants, fixades com a plana,
on cada gota al seu torn puja i davalla,
romanen avall per la llei sobirana.

La balança d'aigua, de braç transparent,
es pesa a si mateixa, amb ferro i escuma,
secretament justa amb cada barca errant.
En la nau un fil blau dibuixa un lligam
sense un sol error en la línia aparent.

Mar vasta, amb els mortals dissortats sigues bona,
premuta vora teu, perduts al teu desert.
Al qui se n'ha d'anar, parla-li abans no mori.
Entra fins a l'ànima, oh germana mar;
digna't a rentar-la en les teves aigües justes.

Nota del traductor:

1.- Simone Weil escrigué aquest poema l'hivern del 1941-42, durant la seva estada a Marsella.